

Српско порекло Црногораца

7 јун, 2017

Пише: Александар Радовановић

Пре извесног времена господин **Мирослав Ћосовић** је објавио анализу генетског истраживања становништва Црне Горе „Поријекло Црногораца“, која се може пронаћи на следећем линку:

<http://nucrnagora.org/?p=3711> . У њему он славодобитно истиче:

„Дакле, два доминантна маркера у узорцима из Црне Горе су И2а (П37.2) са 29.2 одсто иЕ1616 – М215 са 27 одсто. Ова два маркера носе људи који су у античким временима знани као **Илири** а од средњег вијека као **Власи** и **Арбанаси**. Хаплогрупу И2а носе људи из оних крајева у којима историјски извори доминантно препознају Влахе. Дакле, ову хаплогрупу носе Власи – Морлаци са подручја Далмације, динарског масива, Боке, Херцеговине, Босне, западне Црне Горе; у историјским изворима прије деветнаестог вијека постоји хиљаде помена **Влаха/Морлака**.“

Овакав закључак из наведене анализе веома је обрадовао црногорске националисте. Навешћу само пример господина **Славка Перовића** који је на страници свог блога објавио целу Ћосовићеву анализу као и свој коментар у коме између осталог каже:

„Za mene, u ovom istraživanju nema ništa novo, ja znam za sve što je rečeno u tekstu, još od najranijih dana moje mladosti, ali, ovdje se radi o čistoj nauci čija je metodologija i tehnologija nepogrješiva.“, и поставља питање: „Da li će ovo kapitalno otkriće saopšteno u tekstu, išta promijeniti?“

Линк до овог текста:

<https://blogslavkaperovica.wordpress.com/2013/01/31/istina-ko-smo/>

На њихову жалост, оваква тумачења нису тачна, и она су изазвана најверованије њиховим лаицизмом у овој области, али и силном жељом је истина сваки податак који се било где појави, а који их одваја од српства.

Ми ћемо зато консултовати стручњаке из ове области који су окупњени око портала Порекло.

О њима можете видети на: <http://www.poreklo.rs/o-nama/>.

На њиховом сајту је објављен текст „Y-ДНК хаплогрупа I – најчешћа код Срба“, који се може пронаћи на: <http://dnk.poreklo.rs/y-dnk-haplogrupa-i-naj%C4%8De%C5%A1%C4%87a-kod-srba/>.

Ту је између осталог наведено да хаплогрупа коју господин Ћосовић наводи, I2a (P37.2) има неколико подгрупа, што господин Ћосовић вероватно није знао, а да је она подгрупа која је заступљена код Срба – I2a16 M423. Ево шта се у тексту каже о овој подгрупи:

„За Србе најинтересантнија варијанта хаплогрупе I. Тешко је рећи гдје је настала, али је то свакако било негдје на сјеверу, могуће у горњем току Дунава, на простору данашње Аустрије, Баварске и Чешке. То су по свој прилици били палеолитски старосједиоци региона који су се одржали након неколико инвазија досељеника са истока и запада. Интересантно је да данас постоје три различите варијанте ове хаплогрупе прилично територијално удаљене. Кен Нордведт их је именовано на основу мјеста данашње повећане присутности као: Dinaric, Disles и Isles. Isles се прије неких 13.000 година одвојио од опште гране и данас је присутан углавном на британским острвима. Disles је прије неких 5.000 година такође одвојен од опште гране са Dinaric и може да се нађе скоро искључиво на британским острвима. Dinaric варијанта дефинисана СНП мутацијом L621+ L147.2 + мигрирала је у источном смјеру, на просторе данашње источне Пољске, Закарпатја, Полесја гдје ће нешто касније учествовати у етногенези Словена. Тај источни M423, познат као Dinaric, данас и најмногобројнији, је генетски веома млад, тачније предак свих данашњих припадника ове хаплогрупе живио је прије неких 2.500 година. Управо та генетска младост, изненадна демографска експлозија, већа разноврсност хаплотипова у Закарпатју него на Балкану, оборила је хипотезу да је I2a M423 Dinaric старосједилачки на Балкану, што је испрва тврђено, и означила I2a M423 Dinaric као један од јасних маркера словенског присуства и експанзије у Европи. Тако I2a M423 Dinaric не налазимо западно од Рајне гдје Словени нису продирали, али је имамо на Пелопонезу гдје су живјела словенска племена Милинга и Језераца.

Прашкокорчаковска археолошка култура 5. вијека н.е. је јасно препознатљива култура у ком је доминирао I2a M423 Dinaric.

Племенске скупине које се повезују са овом културом су Срби, Дуљеби, Лемузи, Ленђани, Бужани, Волињани, Дреговичи и Древлјани.

Прашкокорчаковска култура је проистекла из нешто старије Зарубињецке културе источне Европе из првих година наше ере, а од скупина које су могле донијети балканско-панонске келтске латенске елементе на исток спомињу се Бастарни, могуће и келтизовано племе Боја са горњег Дунава. И Бастарни и Боји су добри кандидати за носиоце I2a M423 Dinaric и припаднике Зарубињецке културе. Данас се хаплогрупа I2a M423 Dinaric дијели на двије основне гране, назване условно: Dinaric North и Dinaric South . Та подјела није дефинисана СНП мутацијом већ мутацијом на STR маркеру DYS 448, гдје North хаплотипови имају вриједност 20, а South вриједност 19. South група је млађа и издвојила се из општег Dinaric прије 1800 година, на простору данашње југоисточне Пољске, гдје је и данас прилично заступљена. Одатле је пратила миграцију словенских племена на запад преко јужне Пољске до Чешке, доње Аустрије, источне Баварске и Саксоније. Претпоставка је да су стари Срби који су први пут као народ поменути код Фредегара у 7. вијеку на простору данашње Саксоније носили између осталих ову хаплогрупу. Не само да је крај у југоисточној Пољској одакле су кренули познат као Бојковшчина, већ су се населили управо на подручју Бохемије и Баварске које су биле територије старог народа Боја по коме су добиле име. Онда нам постаје јасан и податак из дјела DAI Константина Порфиrogenита о доласку Срба на просторе Далмације из земље Боики у којој Срби живе од давнина. Простор западне Чешке и источне Баварске је по свој прилици простор Порфиrogenитове Бијеле Србије у сусједству Франачке. Одатле су у Срби у 7. вијеку на позив византијског цара Ираклија доселили на подручје Паганије, Захумља, Конавала и Требиња и загорске Србије, а то је отприлике простор језгра српске средњевјековне државе. И данас на том простору, Херцеговине, југозападне Србије и западне Црне Горе, јужне Далмације хаплогрупа I2a M423 Dinaric South доминира са преко 70%. Друга варијанта Dinaric North мигрирала је више у источном правцу, спуштајући се из прапостојбине у западној Украјини према југу, области доњег Дунава, мјешајући се тамо са антским племенима и заједно са њима и Аварима, прешла је Дунав и насељавала се више у источним и централним крајевима Балкана све до Пелопонеза. На овај начин учествовала је у етногенези бугарског, македонског, али и грчког народа највише преко словенских племена Дреговића, Смољана, Велегезита, Берзита, Вајунита, Милинга и Језераца. Ова варијанта такође значајно је заступљена код Румуна и Молдаваца и претставља словенски елемент у њиховој етногенези што бројни словенски топоними у Молдавији и Влашкој доказују. Данас је I2 M423 Dinaric заступљен код Срба укупно у проценту од око 35% гдје је три четвртине South варијанта, а једна четвртина North варијанта. Католички Буњевци су још једна типична Dinaric South популација, генетски много ближа Србима него Хрватима Истре, Покупља, Загорја и Славоније.

На простору Црне Горе и Херцеговине може се пратити словенско присуство управо преко ове хаплогрупе. Становништво долина, које су планинци попут Васојевића (E1b) називали Србљацима, Бјелопавлићи (E1b) Лужанима и Матаругама, по свој прилици су припадали хаплогрупи I2a M423 Dinaric. Ова експанзивнија E1b влашка племена која су долазила са граничног појаса са Албанијом потискивала су их према западној Херцеговини, Далмацији, Лици, али и према сјеверној Србији, Срему. Ипак и у Црној Гори нека јака братства као Вукотићи са Чева или Боројевићи са Цетиња припадали су овој хаплогрупи, а по свој прилици и цјелокупно племе Братоножића као и дијелови Пиперског племена (Лутовци).“

Као и:

„Хаплогрупа I2a1b M423 L147.2 коју најчешће означавају као Dinaric представља подгрупу хаплогрупе I која је учествовала у етногенези Словена заједно са P1a хаплогрупом којима су припадали Венеди и Анти. При томе је хаплогрупа I2 M423 L147.2 била доминантна код оне скупине Словена која се у античким изворима спомиње под именом Склавина и која је у највећој мјери учествовала у насељавању Балкана. Археолошка култура по којој су Склавини препознатљиви је Прашко-Корчаковска култура 5. вијека не која се распростирала од Полесја у Белорусији, преко западне Украјине, јужне Пољске, доње Аустрије, Чешке и источних дијелова Баварске. Из ове групе склавинских племена проистекао је народ Срба који се код Ајнхарда и помиње као „народ Срба који припада Склавинима“ на простору данашње Саксоније, али и у Далмацији. Посебан маркер хаплогрупе I2 M423 L147.2 под називом South типичан је за српску динарску популацију југозападне Србије, западне Црне Горе, Херцеговине и Крајине, али и за католичко буњевачко становништво западне Херцеговине, Далмације, Лике. Исти маркер је и данас присутан међу Чесима (поготово област на западу чешке позната као Ходско), Њемцима, Бојко популацијом Словачке, Пољске и Украјине што показује сјеверно поријекло данашње српске I2 популације.“

Из свега наведеног јасно се види да је **I2a** коју анализира господин Ћосовић не само српска, негу су је Срби и донели на Балкан.